

raadene have en saadan Personalfjendstab, og derfor er Bestemmelsen i § 2 ikke praktisk hensigtsmæssig paa saadanne Steder. For Øvrigt ser jeg heller ikke, at det med Hensyn til Realiteten af Sagen, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes disse Pleiebørn blive behandlede, og hvorledes de blive tilsete, har nogen væsentlig Betydning, om der er Sundhedsvedtægter eller ikke, der skal være det Afgjørende. thi hvor Omstændighederne tillade det, er der jo ikke det Mindste i Veien for, og er der endog en høj Grad af Rimelighed for, at Sundhedsvedtægterne ville benytte det samme Middel, som der er Tale om i § 3, nemlig at overlade Tilsynet til dertil valgte Mænd og Kvinder; det er slet ikke udelukket paa de Steder, hvor Sundhedsvedtægter gjælde og skulle være Normen. Det er endog forudsat, at dette Expedient, der vil blive valgt, i det Mindste alle Steder, hvor Forholdene ikke ere saa store, at man mener at maatte have lønede Folk dertil, hvad der jo til Dels er Tilfældet i Kjøbenhavn, hvor iøvrigt Tilsynet ikke udøves af Politiet, men hvor man nærmest tænker sig det udøvet af de under Kommunen forterende Læger. At disse Bestemmelser have deres Plads i Sundhedsvedtægten, er fordi det er det historisk Overleverede, og de Regler, man har indsat i Sundhedsvedtægterne paa de forskjellige Steder, ere de eneste, vi i Dieblisset have med Hensyn til Tilsynet med Pleiebørn. I det Væsentlige kan jo ogsaa dette Tilsyn betragtes som en hygieinisk Foranstaltning, idet det først og fremmest er Børnenes syfste Velvære, der skal paases, det Andet er Noget, som for en stor Del i det Mindste i de store Byer vil undbrage sig Tilsyn. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade se, at det kan siges, at Pleiebørn ville være bedre tjente med, at Lovens Regel kommer til Anvendelse allevegne end med den anden Bestemmelse, især maa den formuleres saaledes, at Sundhedsvedtægterne kun skulle afgive Normer, naar det findes, at de indeholde ligesaa betryggende Regler som denne Lov. Ligesom jeg derfor mener, at Vædringsforslagets Vedtægter ganske sikkert vil bevirke, at denne Lov ikke kommer ud i denne Samling, saaledes tror jeg heller ikke, at det i og for sig er hensigtsmæssigt, ønskeligt og rigtigt. — Det andet Vædringsforslag, der er stillet af det samme ærede Medlem, er jo en simpel Konsekvens af det første, og der behøver altsaa ikke at bemærkes noget Særligt derved.

Hvad angaar det Vædringsforslag, der er stillet af Udvalgets Flertal, rammer det jo ingenlunde, hvad jeg udtalte under anden

Behandling, idet det jo gaar betydelig videre. Det vil faae den praktiske Konsekvens, at Sundhedsvedtægterne kun i Kjøbenhavn blive den gjældende Norm. „Kommuner“ forekommer mig at være et temmelig tvetydigt Udtryk; thi det kommer ogsaa til at indbefatte Landkommuner eller Kommuner, der til Dels ere Landkommuner, men hvad jeg navnlig vil fremhæve, er, at den Vædring, jeg tillod mig at antyde ved 2den Behandling, og som jeg troede at kunne forudsige, ikke vilde støde paa nogen Hindring i det andet Thing, gif ud paa at lade Bestemmelsen i § 1 gjælde i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, og saa forøvrigt lade Lovens gjælde for den øvrige Del af Riget; men det Vædringsforslag, der er stillet af Udvalgets Flertal til § 1, gaar jo betydelig ud derover. Naar dertil kommer, at det er stillet i det sidste Dieblis — jeg har ikke været bekendt med Vædringsforslaget, før jeg for et Dieblis siden indsendt mig her i Salen —, gjør det, at jeg maa udtale mig imod det. Jeg tror, at det vil være rigtigt at vedtage det, men at blive staaende ved Lovforslaget, som det lyder; thi Vædringsforslaget indeholder en ny Tanke, som fastes ind, nemlig at gjøre et bestemt Indbyggerantal til det Afgjørende, saa at jeg for min Del ikke kan have nogen egentlig Mening om, hvorvidt dette Vædringsforslags Vedtagelse vil blive saaledes optaget i det andet Thing, at Lovens kunde komme igennem i denne Samling eller ei. Jeg tror derfor, at de Herrer, for hvem det er magtpaaliggende, at Lovens fremmes og bringes til Ende i denne Samling, bør rettest stemme imod Vædringsforslagene.

Ordføreren (M. Sørensen): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) spurgte, om hvad Sundhedskommisssionerne overhovedet have med Tilsynet med Pleiebørn at gjøre. Jeg skal dertil svare, at Sundhedskommisssionerne have overordentlig Meget med Tilsynet med Pleiebørn at gjøre, men at de vilde faae meget mindre med dem at gjøre, for saa vidt det ærede Medlem vilde støtte Udvalgets Flertal. I de fleste Sundhedsvedtægter her i Landet findes der jo Bestemmelser om, at Sundhedskommisssionerne føre Tilsyn med Pleiebørn. Jeg skal ikke modsige, at i Virkeligheden burde Sundhedskommisssionerne maasse have mindre med Pleiebørn at gjøre, end de have. Jeg gaar ud fra, at dette Tilsyn i de fleste Tilfælde er meget daarligt; men i alt Fald er det, som den høitærede Justitsminister udtalte, historisk overleveret, at Sundhedskommisssionerne skulle se lidt efter Pleie-